

III

Z 28 xuất hiện

o-o-o-o-o

Chiếc Pòlimút màu xanh lá mạ, chạy từ từ qua đại lộ Lennon (1), rồi ngừng lại, bên thảm cỏ xanh rờn như sân « gôn ». Văn Bình mở cửa cho nàng bước xuống.

Nàng là một thiếu phụ trạc 25, cái tuổi mà đàn ông lẫn lộn ưa thích vì đã giàu kinh nghiệm và trưởng thành trong tình trường. Da nàng không ngăm ngăm như nhiều người đàn bà Phi luật tân. Trái lại, trắng muốt như trứng gà bóc. Có lẽ nàng lai Tây ban nha.

Văn Bình hỏi :

— Chúng mình xuống đây, rồi đi bộ vào nhé ?

Thiếu phụ nhòe miệng cười, gạt đầu. Cặp mắt nàng to và tròn, lông mi nhân tạo phủ lấp, nổi bật trên khuôn mặt trái soan. Nhờ cái quầng đen vẽ rất khéo bằng bút chì làm đẹp, mắt nàng càng to và tròn thêm, khiến Văn Bình xao xuyến tâm thần khi gặp nàng lần đầu.

(1) Lennon Road, một đại lộ ngoạn mục ở Baghiô-

Văn Bình chưa bao giờ đi nghỉ mát một mình. Nếu không có bạn gái quen thân, chàng cũng cố dèo bồng thêm một trái núi lửa nguyên tử. Song lần này chàng dám ra ghét đàn bà lạ thường. Cái chết đau thương của nàng Leuam và nàng May trên đường thoát khỏi tay địch ở Vang Vieng giữa vùng rừng núi Ai lao trùng điệp còn đậm nét trong trí nhớ của chàng. Chàng muốn thanh thoi ít lâu để sống với những kỷ niệm cũ.

Những kỷ niệm gợi cảm này đã tan biến khi Văn Bình gặp Luz.

Chàng gặp nàng sáng nay trên đỉnh đồi Baghiô.

Nàng cũng thuê phòng trong khách sạn Thông Reo như chàng. Thông Reo (1) là lữ quán sang trọng bậc nhất, thường dành cho các nhà triệu phú từ Mani hoặc từ khắp nơi trên Đông nam Á đến đồi gió, tạm quên chuỗi ngày làm việc mệt mỏi.

Buổi sáng, như thường lệ, chàng đang ăn điểm tâm một mình bên lò sưởi lớn, thì Luz tới.

Nàng kéo ghế ngồi xuống cái bàn phía hữu của chàng. Chàng không rõ nàng vô tình hay cố ý khi ngược mắt lên nhìn chàng. Dầu nàng cố ý, chàng cũng không cần quan tâm. Được người đẹp ngồi bên là đủ, chàng không muốn nhọc công tìm tòi nữa.

Khi trời sáng sớm lạnh lẽo bỗng ấm hẳn lên. Toàn thân nàng như tiết ra sức nóng. Khuôn mặt kiều diễm của nàng tỏa chiếu hào quang chói lọi, khiến chàng mờ mắt.

(1) tức là khách sạn Pines Hotel.

Nàng bận áo ni-lông mỏng dính, bó sát lấy thân hình cân đối và căng cứng. Nàng vắt áo lông bằng vidông trắng lên thành ghế, màu trắng của vidông làm tăng màu trắng nõn nà của da nàng.

Thấy chàng, Luz nghiêng đầu chào, diềm thêm nụ cười rất tươi. Lệ thường, đàn ông chào đàn bà, ít khi đàn bà chào đàn ông trước. Văn Bình vội vàng đứng dậy đáp lễ.

Nàng tự giới thiệu bằng tiếng Anh thánh thót như chim :

— Hân hạnh được quen ông. Tên tôi là Luz.

Văn Bình đáp :

—Thưa, tôi là U Môn, người Diến diện. Quen cô là vinh dự lớn cho tôi.

Nàng cười tươi như hoa hồng nở trên đồi Baghiô :

— Xin lỗi ông, tôi là bà Luz.

Văn Bình cười bằng mắt :

— Thành thật xin lỗi bà. Bà trẻ quá, không người đàn ông nào dám gọi là bà.

Luz nói ngay :

— Ông kêu tôi bằng cô cũng chẳng sao. Tôi ghét sống gò bó trong lễ nghi như một bà mệnh phụ. Bằng chứng là tôi mê nhạc bit-ton, ưa thể thao và nhảy tướt.

— Bà cũng có sở thích giống tôi.

— Kìa, ông lại khách sáo nữa. Tôi đang còn trẻ, ông gọi là bà làm tôi già thêm 10 tuổi.

— Xin lỗi cô Luz.

— Có thể chứ. Ông mới tới Baghiô lần đầu phải không ?

— Vâng, tôi là du khách.

— Nếu tôi không lầm, ông là người Đài Loan.

Đa số du khách đến nghỉ hè ở vùng núi sang trọng này là thương gia triệu phú Đài Loan. Văn Bình lắc đầu :

— Tôi là người Diến diện.

— Ở Diến, diện. Tôi chưa sang thăm quý quốc lần nào. Nghe nói phu nữ nước ông đẹp lắm phải không ?

— Còn thua cô rất nhiều.

— Tôi xấu lắm. Ông đừng khen quá lời, làm tôi kiêu ngạo thì nguy.

Văn Bình chưa kịp đáp, nàng đã chuyển sang chuyện khác :

— Ông thấy Baghiô thế nào ?

— Phong cảnh rất hữu tình. Tôi muốn ở đây mãi.

— Nhiều du khách cũng nhận xét như ông. Chỉ phiền ở đây chưa được hoàn toàn an ninh. Ban đêm ra đường, đàn ông bị móc ví, đàn bà bị giật xách là thường.

— Được ngồi bên một tuyệt sắc giai nhân như cô, có mất một trăm cái ví, tôi cũng không một lời tiếc nuối.

Luz cười ròn tan :

— Rồi ông coi. Đến khi mất ví, không được kêu đây.

Thấy nàng đứng dậy, Văn Bình hỏi :

— Ông nhà chưa xuống à ?

— Không, nhà tôi đang ở Mani.

Nàng chỉ chai la ve trên bàn của Văn Bình :

— Ông cũng ưa loại bia San Miguel này à ?

— Vâng. Tôi thích lắm. Sống ở châu Á, người lịch lãm nào cũng phải thưởng thức bia San Miguel. Bia này ngon lắm. Theo tôi, còn ngon hơn nhiều thứ bia nổi tiếng ở Đức.

— Ông nói đúng. Bia San Miguel có một hương vị độc đáo, ít thứ nào sánh kịp. Để tôi biểu ông một két bia riêng, dành cho nhân viên cao cấp của hãng.

— Ông nhà là...

— Vâng, nhà tôi là một trong các nhân viên điều khiển công ty San Miguel.

Văn Bình giữ giọng tán tỉnh :

— Cô đẹp thế này, chắc ông ấy còn trẻ lắm,

Nàng sa sầm nét mặt :

— Không, nhà tôi lớn tuổi rồi, nên ít khi lên đây với tôi. Nhà tôi cho rằng Baghió là nơi nỏ đùa của bọn thanh niên vô tư lự. Thành ra tôi ở đây một mình.

Văn Bình chột hiệu. Luz là điển hình của lớp đàn bà đẹp lấy chồng giàu nhưng già, nên thích những màu tình vụn thơ mộng với bọn trai khôi ngô, khỏe mạnh, và ăn nói ngọt ngào như chàng. Có lẽ nàng sinh trưởng trong một gia đình túng thiếu, lớn lên nàng phải đi làm nuôi các em, và tình cờ được đưa vào làm thư ký cho hãng la ve San Miguel.

Văn Bình tưởng tượng ra một buổi sáng đầy nắng, Luz rón rén bước vào phòng giấy San

Miguel. Trời đang nóng đỏ bờ hơi, nhan sắc lạ lùng của Luz làm cho căn phòng ngạt thở mát rọi. Trưởng ban nhân viên, một người đàn ông cần cỗi, giật mình khi thấy nàng vào. Y không cần hỏi nàng học đến đâu, nàng biết đánh máy và tốc ký hay không, mà chỉ đưa cho nàng một tờ giấy, bảo ghi tên tuổi, và chỗ ở, kèm theo tấm ảnh bán thân mới nhất. Và mấy ngày sau, nàng được mời đến nhận việc, với một số lương hậu hĩ. Rồi nàng nghiêm nhiên nhảy lên chức thư ký riêng cho ông chủ. Dĩ nhiên là ông chủ đã có vợ — một bà vợ vừa già, vừa xấu lại mắc bệnh ghen bất trị, nên cô thư ký trẻ măng, và đẹp như tiên nga đành phải ái ân lên lút.

Nàng hỏi giọng tinh nghịch :

— Ông đang nghĩ gì thế ?

Văn Bình cười :

— Nghĩ đến cô.

— Ông cũng nói dối. Tôi biết ông đang nghĩ đến chồng tôi. Tuy nhiên, ông đừng ngại. Nhà tôi không can thiệp đến sở thích riêng của tôi.

Lần này, nàng xô ghế đứng dậy. Văn Bình cũng đứng lên theo. Chàng đưa nàng lên phòng.

Do một ngẫu nhiên tiền định, phòng hai người ở đối diện nhau. Luz xin lỗi :

— Tôi cần thay áo. Nếu ông không bận việc, xin mời ông đi dạo một lát.

Chờ đúng 5 phút, Văn Bình gõ cửa. Cửa không đóng. Bước vào, chàng giật mình đứng sửng. Cái áo nàng mới thay là một thành công kỹ diệu của

nghệ thuật làm đẹp. Làn vải mỏng dính, thêm kim tuyến, đã tôn thêm màu da trắng muốt, và thân thể cân đối của nàng. Sau làn vải mỏng dính, chàng thấy rõ cái xù chiêng đua đặng ten, dường như chỉ được mặc lấy lệ, vì hai phần ba bộ ngực no tròn đã hiện ra lồ lộ, giống như loại áo phò ngực vừa được trình bày tại Âu châu.

Luz đứng yên cho chàng ngắm. Chàng suy tsoa :

— Cô đẹp quá.

Nàng cầm lấy tay chàng :

— Không lẽ một người đàn ông lịch thiệp như ông mà chỉ biết khen đẹp thôi ư ?

Văn Bình tiến đến trước mặt nàng :

— Nếu cô cho phép.

Luz ngồi xuống ghế, cặp mắt gọi cảm vẫn không rời chàng.

Văn Bình đặt tay lên vai nàng, rồi nắm lấy đôi vai tròn trĩnh ngon lành, kéo nàng đứng dậy. Luz đứng dậy như bị thôi miên. Chàng dựa vào người nàng, mặt nàng úp vào ngực chàng. Rồi đột nhiên, chàng nâng nàng lên như con húp bê tí hon, lòn thật mạnh vào miệng nàng.

Nàng hé miệng ra, mắt lim dim, cánh mũi phập phồng. Người nàng cứng đờ như bị tê liệt. Bông nàng run lên, run lên, rồi ôm cứng lấy chàng, thét lên trong cơn sung sướng vô biên :

— Anh ơi !

Văn Bình diu nàng nắm dài xuống đi-văng. Cuộc đời bách chiến, bách thắng đối với mỹ nhân

của chàng vừa thêm một chiến lợi phẩm quý báu : Luz.

oOo

Chiếc xe Hoa kỳ sang trọng, mới nguyên của khách sạn chờ hai người ngoài cửa.

Từ ngày lên Baghiô, sáng nào Văn Bình cũng lái xe tới một công viên cheo leo trên mỏm núi, để chiêm ngưỡng cảnh đồi hùng vĩ, và mỏ vàng chói lòa bên dưới.

Xe dừng lại, Văn Bình sánh vai Luz vào một con đường nhỏ. Hết con đường nhỏ, một tấm bảng nhỏ đề chữ Mines View Park (1), kèm theo mũi tên chỉ.

Baghiô là một thành phố nghỉ mát xây cất trên ngọn đồi lớn, nên đường đi ngoằn ngoèo và hiểm trở. Đến Mines View Park, du khách có cảm giác là lạc chân vào hư vô. Vì tới đây là hết đường. Phía trước là vực sâu thăm thẳm, phơi bày từng lớp quặng vàng óng ánh dưới mặt trời buổi sáng. Trên đầu du khách, những đám mây màu hồng bay lượn lả lướt, như đang sà xuống chờ du khách lên thượng tầng vũ trụ...

Một tảng đá lớn, xóc tròn ra như cái mâm treo lủng lẳng trên không, dính vào con đường, đứng ở trên có thể nhìn xuống mỏ kim khí được rõ ràng. Luz dựa vào lan can bằng gỗ, về mặt mơ mộng :

— Mồ. lẩn lên đây, em lại buồn buồn, anh ạ.

— Tại sao ?

(1) Mines View Park là công viên đứng ở đó có thể nhìn xuống mỏ.

— Em không hiểu lý do. Có lẽ thấy mình quá nhỏ bé trước vũ trụ bao la.

— Em cũng biết làm thơ nữa ư?

— Dĩ nhiên. Người Phi nào cũng có giọng máu thi sĩ. Thi ca và âm nhạc là 2 đặc tính của dân tộc em. Nếu anh có dịp về vùng quê, dự một cuộc khiêu vũ, anh sẽ thấy đồng bào em mơ mộng chừng nào. Ai cũng thêm nhậy, ai cũng thêm yêu cả.

Văn Bình lại kéo nàng vào lòng. Nàng ngoan ngoãn rúc đầu vào vai chàng. Mặt trời vàng loé buổi sáng vẫn xuyên qua đám mây hồng rực rỡ, chiếu xuống mỏ vàng óng ánh phía dưới. Chàng từ từ hôn vào môi nàng.

Chàng không để ý đến một bác thợ ảnh núp sau tảng đá, mím miệng cười rí rỏm. Môi hai người vừa dính nhau, máy ảnh kêu « tách » một tiếng nhẹ.

Bàng hoàng, Văn Bình ngẩng đầu lên. Linh tính nghề nghiệp thức dậy trong lòng chàng. Bác thợ ảnh lễ phép chào chàng :

— Bức ảnh đẹp quá.

Văn Bình hỏi, giọng gay gắt :

— Ai cho anh chụp ?

Luz xen vào :

— Ở đây, người ta chụp ảnh là thường.

Rồi quay sang phía nhiếp ảnh viên :

— Bác đòi bao nhiêu tiền ?

— 20 pêsô, cả phim, 6 tấm.

Nàng ném cho hắn 30 đồng bạc Phi. Bác thợ ảnh sáp lưng chào cung kính. Nàng ra lệnh :

— Chiều mai, mang lại khách sạn Thông Reo cho tôi.

Bác thợ ảnh dạo chào lần nữa rồi đi khuất vào con đường nhỏ. Văn Bình và Luz tung tăng quay lại xe hơi, như cặp tình nhân đôi mươi. Dưới làn phấn mịn, pha màu nắng trưa hồng hồng, nàng đẹp một cách bội thường, và trông như là một thiếu phụ 18 tuổi.

Xe hơi chạy từ từ qua « dinh thự mùa hè » (2) của tổng thống Phi luật tân. Bề ngoài, trông tựa tựa như dinh Độc lập cũ ở Saigon, duy lớn hơn nhiều, cổ kính, um tùm, và mát mẻ hơn nhiều. Hai bên, vùn vút những cây thông cao ngất, xanh rờn. Lòng Văn Bình lâng lâng như người ngoan đạo vừa thú tội xong ở nhà thờ với cha sở.

Ngồi bên, Luz đang cười bồng ngậm miệng lại. Cử chỉ thờ thần của nàng chứng tỏ nàng có tâm sự muốn nói song không tiện nói. Có lẽ nàng nhớ tới giờ vui sắp hết. Buổi chiều, Văn Bình sẽ già từ Baghió, và dĩ nhiên là già từ luòà nàng, già từ không biết đến bao giờ tái ngộ. Chàng đã nói với nàng, và nàng thờ dài không đáp.

Nội ngày nay, chồng nàng sẽ có mặt ở Baghió. Thế là hết... Thoạt tiên, chàng cảm thấy tiếc nuối, nhưng sau một hồi suy nghĩ, chàng cho xa cách là hay. Chàng không thể cam tâm lơi kéo đàn bà có chồng vào vòng sa ngã, dầu Luz chỉ là vợ hầu đầu chồng nàng vừa già, vừa xấu, nàng không hề (1) Mansion House. Mùa nóng, tổng thống rời dinh thự Malacanang ở Mani và lên Mansion House ở Baguio.

yêu, nàng phải ôm ấp để bòn rút tiền bạc. Và lại, nghề nghiệp vào sinh ra tử của chàng không cho phép kết thân với đàn bà đẹp, nhất là đàn bà đẹp ngoại quốc.

Dáng điệu buồn bã, Văn Bình đưa nàng về khách sạn. Ôm chàng hôn, đột nhiên nàng thốt lên :

— Trời, suýt nữa, em quên. Em phải ra ga đón xe lửa từ Mani lên.

Ra đến cửa, nàng quay lại, hôn gió chàng lần nữa. Văn Bình thở dài, nắm vật xuống giường, mền gối còn hỗn độn, vớ chai huýt kị còn nguyên trên bàn đêm, cứ thế cho vào miệng.

Khẩu mạnh thơm thơm chảy ống ọc vào cuống họng chàng. Văn Bình nốc một hơi hết nửa chai. Đoạn, chàng rút một điếu Salem quen thuộc.

Chàng ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Khi chàng tỉnh dậy, đồng hồ đã chỉ 3 giờ chiều. Còn 20 phút nữa, chuyến máy bay thường lệ sẽ rời Baghió. Chàng quên không dặn nên bồi phòng không đánh thức.

Văn Bình nhắc điện thoại gọi nhân viên tiếp tân. 5 phút sau, người quản lý khách sạn cung kính mở cửa vào, trình chàng cái hóa đơn tiền phòng và tiền ăn. Vui vẻ, Văn Bình mời viên quản lý nhà nhận một điếu Salem rồi rút ví lấy tiền.

Tay chàng bỗng run lên. Túi quần sau của chàng lép kẹp, cái ví dày cộm đã biến đâu mất.

Chàng thù người, ngồi xuống giường. Vốn cẩn thận — sự cẩn thận do nghề nghiệp gây ra — chàng luôn luôn lưu ý đến giấy tờ tùy thân. Đáng rở ở Baghió có nhiều kẻ cắp — bằng chứng là tại nhiều nơi công cộng có yết thị yêu cầu du khách thận trọng — dân bỉ vô này vô phúc chạm vào Văn Bình là bị đòn xiềng liềng.

Hôm mới đến, chàng đang nhân nha trong chợ, trước quầy hàng bán mũ vải và xắc mây cho du khách, thì một tên anh chị rón tay vào túi quần sau của chàng. Đợi cho cái ví được rút ra khỏi túi, chàng mới quay ngoắt lại, tóm lấy tay tên gian, bẻ gấp ngón tay cái của hắn trong một thế nhu đạo thông thường nhưng nguy hiểm. Hắn la trời ầm ỹ. Mấy phút sau, chàng mới chịu thả, song không quên xô nhẹ một cái. Tên ăn cắp bất hạnh ngã chúi xuống rãnh nước bẩn thỉu. Từ đó, dân « mỗi » ở Baghió đều chường mặt chàng.

Đối phương phăng ra chàng rồi chăng ? Chàng vội bác bỏ giả thuyết này ngay. Văn Bình sang Phi luật tân dưới tên giả và thông hành giả. Và lại, chàng đi nghỉ mát, không phải đi công tác. Chàng còn nhớ rõ mồn một : lúc đi chơi với Luz trên mỏm núi, cái ví bằng da cá sấu còn nằm trong túi chàng. Vì sau khi hôn nàng, chàng ngồi xuống phiến đá, còn thấy cộm cộm sau lưng.

Một tia sáng nhen nhúm trong óc. Liệu có thể thế được chăng ? Văn Bình không dám nghĩ thêm nữa. Vì nếu là sự thật, thì sự thật này đã xảy ra quá phũ phàng.

Xua đuổi ý nghĩ đen tối ra khỏi óc, Văn Bình cố níu lấy hy vọng là chàng bỏ quên trên giường. Có thể trong khi ngủ, chàng nằm nghiêng, cái ví rơi xuống đất. Cũng có thể một anh bồi hám tiền, thấy cái ví đầy bạc, nằm tênh hênh trên sàn nhà, đã nhặt lấy, giấu đi.

Văn Bình lật nệm giường, mở ngăn kéo bàn đêm và tủ áo tìm kiếm, song không thấy hờn vía cái ví thân yêu đâu hết. Viên quản lý thần nhiên theo dõi cử chỉ của Văn Bình, vẻ mặt đầy thiện cảm, dường như đã quen với cảnh du khách mất ví tiền.

Văn Bình thở dài đánh sượt :

— Tôi định thanh toán tiền phòng để ra phi trường, nhưng bây giờ thì không được rồi. Tôi không hiểu sao bóp phoi của tôi lại mất.

Viên quản lý hỏi, giọng lễ độ :

— Thưa, ông mất ở đâu? Nếu mất trong khách sạn, chúng tôi sẽ gọi thám tử của khách sạn tới, điều tra giúp ông. Khách sạn Thống Reo rất đúng đắn, bồi phòng đều được chọn lọc cẩn thận.

Bỗng Văn Bình reo lên :

— Tôi nhớ ra rồi. Hồi nãy, trước khi lên phòng, tôi còn rút ví, biểu người tài xế của khách sạn 5 pêsô.

— Nghĩa là ông bị mất trong khách sạn ?

— Tôi không nói thế. Tuy nhiên, từ lúc rời xe hơi lên phòng, tôi chưa đi đâu, cũng chưa gặp ai cả.

— Ông có nghi cho ai không ?

— Không.

— Thưa, hồi nãy ông lên một mình hay với ai ?

Văn Bình tỏ vẻ khó chịu :

— Lên một mình.

Viên quản lý ra hành lang, gọi bồi, và ra lệnh bằng thổ ngữ. Văn Bình mới chám xong điều thuốc, một thanh niên cao lớn, mắt sáng quắc, xô cửa vào.

Viên quản lý giới thiệu :

— Thưa đây là thám tử riêng của khách sạn.

Văn Bình thuật chuyện mất ví tiền cho viên thám tử nghe. Y chăm chú nghe, lòng mày nhíu lại. Nghe xong, y nhìn thẳng vào mắt Văn Bình :

— Xin lỗi ông vì tôi phải đặt lại câu hỏi hồi nãy của viên quản lý : ông cùng lên phòng với ai ?

Văn Bình gất :

— Tôi tưởng các ông cố tình lái sự ngờ vực về bà Luz thì phải. Vì, hơn ai hết, các ông phải hiểu rõ chân giá trị của bà Luz.

Về kinh ngạc hiện trên mặt viên thám tử :

— Thưa, bà Luz là ai ?

Đến lượt Văn Bình kinh ngạc :

— Trời, ông là thám tử của khách sạn mà không biết bà Luz là ai ư? Chồng bà ta là nhân viên trong ban giám đốc công ty rượu bia danh tiếng San Miguel.

Thám tử nói :

— Thưa, tôi làm ở đây hơn 8 năm, và đã nhớ mặt hàng vạn người khách. Tuy nhiên, lần đầu tôi nghe tên bà Luz.

Văn Bình càng khó chịu thêm :

— Phòng bà Luz ở ngay trước phòng tôi. Bây giờ, các ông đã biết bà Luz là ai chưa?

Viên quản lý đưa hai tay lên trời, ra dáng tuyệt vọng. Còn viên thám tử thốt ra một tiếng thở dài chua chát. Văn Bình nhìn vai :

— Các ông không tin tôi hay sao?

Viên quản lý đáp :

— Thưa ông, chúng tôi đâu dám vô lễ với quý khách. Tôi hoàn toàn tin vào lời nói của ông. Sở dĩ tôi ngạc nhiên vì ông vừa nhắc đến một thiếu phụ không phải là bà Luz.

— Tên thật của nàng là Luz.

Thám tử nói :

— Ông bị lừa rồi. Tên nàng là Lévita.

— Có lẽ nàng sợ tôi biết tên thật, bắt lợi cho nàng, nên phải nói giả là Luz. Dầu sao nàng là đàn bà có chồng danh giá, tôi không muốn nàng bị chồng trách mắng.

Thám tử cười ròn rã :

— Lévita chẳng có chồng con gì hết. Nàng không có phòng trong khách sạn. Nếu nàng muốn thuê, ban giám đốc khách sạn cũng không thể tiếp đón những nữ du khách như nàng.

— Ông nói sao? Luz là gái giang hồ ư?

— Bảo là gái giang hồ thì không đúng. Nhưng thật ra cũng gần như thế. Trước ông, một số du khách đã lâm vào hoàn cảnh mất tiền sau một chuyến đi chơi với nàng. Nàng là tay đánh bạc cự phách ở khu trác táng Pasay. Hàng năm, đầu mùa

hè, nàng thường có mặt ở đây, thỉnh thoảng mời lên khách sạn Thông Reo ăn điểm tâm. Chúng tôi không thể trục xuất nàng vì nàng chưa hề tơ hào đến ví tiền của du khách ở đây. Và lại, ông nghĩ coi, nàng đẹp quá, đẹp ngoài mức tưởng tượng của con người, ít ai có can đảm nói nặng với nàng, dầu là tôi, người có trách nhiệm bảo vệ an ninh cho du khách.

— Tại sao nàng vào căn phòng đối diện với tôi?

— Thưa, đó là phòng một ông giám đốc công ty vô tuyến truyền hình. Ông ta rất mê nàng. Mỗi lần ông lên Baghiò, nàng đều đến thăm, và ở lại một ngày. Theo sự điều tra riêng của khách sạn, mỗi lần như thế, nàng được hàng vạn pèsò.

— Nếu vậy, lẽ nào nàng lấy ví tiền của tôi?

— Y sĩ cho tôi biết nàng mắc một bệnh tâm lý lạ lùng: bệnh ăn cắp vặt (1). Vào khách sạn, nàng thường lấy muỗng nĩa giấu vào trong xác. Mặc dầu nàng có trong xác hàng ngàn pèsò.

— Tại sao sáng nay các ông không cho tôi biết?

— Xin lỗi ông, chúng tôi tưởng ông quen nàng đã lâu. Tôi ngồi ở góc phòng ăn nhìn ra, thấy nàng vừa đến đã chào hỏi ông rất thân mật. Rồi ông lại đưa nàng lên phòng. Thưa, ông mắt cá thấy bao nhiêu?

(1) tiếng Pháp là kleptomanie. Bệnh ăn cắp vặt này, nhiều người thượng lưu mắc phải, muốn chữa trị phải dùng phép phân tâm học.

— Chứng sáu ngàn pêsô.
— Chà, món tiền lớn quá. Tôi biết chỗ tìm vàng ở Mani. Nếu ông cho phép...

— Thôi, không cần.

— Lạ thật. Năm ngoài, một du khách mất sạch tiền với vàng mà vẫn vui vẻ như hội. Giờ đến lượt ông. Chắc vàng có một sức hấp dẫn lạ lùng.

Văn Bình ném diều Salem vào đĩa đựng tàn :

— Phiên các ông gọi điện thoại ra hãng máy bay hủy cái vé đi Mani hộ tôi. Tôi cần đánh điện tin về Mani lấy tiền.

Viên quản lý nói, giọng nhã nhặn :

— Thưa, nếu ông bận việc, xin cứ đáp máy bay về Mani ngay. Còn 10 phút nữa, phi cơ mới rời sân.

— Còn vấn đề tiền nong?

— Không sao. Bao giờ ông thanh toán cũng được. Về Mani, nếu tiện, xin ông ký cho chúng tôi một cái chi phiếu, rồi nhờ ngân hàng chuyển vào trương mục của khách sạn. Bằng không, sang năm, có dịp trở lại Baghió, ông thanh toán cũng được.

— Sự tin nhiệm của các ông làm tôi cảm động. Tôi thành thật cảm ơn ông.

Viên quản lý cúi đầu chào :

— Có lần một ông khách mất hết tiền, chúng tôi phải mua vé và đưa thêm tiền nữa Ba tháng sau, từ Đông kinh, ông khách gửi qua trả, và kèm theo tiền thưởng cho nhân viên khách sạn.

Thưa ông, Thông Reo là nơi tiếp rước du khách thượng lưu, xin ông đừng bận lòng về những chi tiết nhỏ mọn. Tôi sẽ ra lệnh cho bồi lên mang hành lý của ông xuống.

Hai người xuống nhà, Văn Bình còn đắm mình trong sự suy nghĩ vẩn vơ. Giờ đây, chàng mới thấy mình ngốc. Nếu Luz là vợ một chủ hãng giàu có, vàng phải có nhà riêng ở Baghió, lẽ nào phải thuê buồng tại lữ quán Thông Reo, và dùng xe hơi của khách sạn để du ngoạn! Sự thể giản dị như vậy mà Văn Bình không biết. Thi ra nhan sắc khuynh thành của thiếu phụ đã làm Văn Bình nhụt trí xét đoán, thường rất sắc bén.

Đầu sao, chàng cũng trở về Mani. Chàng ngỡ Baghió rồi. Vẫn biết khách sạn cho chàng chịu, nhưng chàng chưa biết sẽ đào đâu ra tiền để thanh toán. Chàng giả vờ nói đánh điện tin là để dò xét viên quản lý. Thật ra, chàng không quen ai ở Phi luật tân. Kể cả nhân viên trong tòa đại sứ Việt Nam. Vì trong giấy xuất ngoại, chàng đã đội tên giả.

Chàng chỉ còn cách về Mani, gọi điện thoại thẳng cho ông Hoàng, xin chuyển tiền gấp. Mặt khác, chàng phải tìm ra Luz, để phát một cái thật mạnh vào cái móng tròn trịa của nàng. Cuộc gặp gỡ ngắn ngủi với Luz đã mang lại cho chàng những phút thần tiên, song chàng phải tỏ thái độ rõ rệt để nàng không coi chàng là thanh niên đại gái.

Mặt Văn Bình bỗng nóng hừng hực : chàng vờ như lại một cử chỉ lá loi của nàng trong lúc

truy hoan. Nàng ngoan ngoãn nằm dài trên giường hai tay nâng mặt chàng lên, đặt vào môi một cái hôn nẩy lửa.

Trong lúc hôn, nàng lộ vẻ sung sướng tột bậc, buồng thông hai tay xuống nệm. Khi ấy, chàng nghe tiếng động nhẹ ở túi quần sau. Chàng tưởng Luz môn trốn lưng chàng. Ngờ đâu, nàng lợi dụng giây phút thần tiên này để phỗng nhẹ cái ví đầy tiền của chàng. Mắt tiền đã đánh, chàng còn mất một số giấy tờ nữa.

Chuông điện thoại trên bàn reo lên. Rồi cửa phòng mở toang, hai nhân viên khách sạn tiến vào, Văn Bình xua tay:

— Thôi, tôi đang còn bận. Tôi đi chuyến đêm cũng được.

Vào những ngày cuối tuần, công ty hàng không vẫn tổ chức bay đêm giữa thủ đô Mani và trung tâm nghỉ mát, hầu đưa du khách và các nhà triệu phú lên ngủ đêm tại Baghiô, hoặc muốn về Mani lao đầu vào hộp đêm.

Văn Bình uể oải cầm điện thoại. Chắc ban giám đốc khách sạn gọi giây nói cho chàng để chia buồn.

Nhưng không, giọng nói trong điện thoại lại thánh thót như tiếng chim hót buổi sáng trên đỉnh đồi Baghiô:

— Chào anh.

Tiếng nói ngọt ngào và mê hoặc của Luz, cô gái giang hồ quý phái đã nâng 6000 pêsô của chàng.

Con giận đã biến đầu mắt, Văn Bình cười thật tươi:

— Luz đấy à? Ông ấy đến chưa?

— Ông nào?

— Ông chồng của em đấy.

— À, anh không nhắc, em cũng chẳng nhớ nữa. Nhà em sắp đến bằng xe hỏa. Chiều nay, tàu bị chậm, em ngồi một mình ở đây, buồn quá, gọi điện thoại trò chuyện với anh cho vui.

Văn Bình buột miệng:

— Đùng vì von nữa, Lévita. Chẳng có ông nào đến Baghiô hết. Có đã làm hại tôi. Bây giờ, tôi tóm được thì chết đôn.

Luz cười đã thỏa trong giây nói:

— Anh biết tên em rồi hả? Trăm lần, ngàn lần xin lỗi anh. Vâng, người ta gọi em là Lévita, con Lévita trời đánh, thánh vật của khu Pasay. Nhưng tên cúng cơm của em là Luz. Em yêu anh nên mới cho anh biết tên thật. Còn anh, anh chuyên môn nói dối.

— Nói dối khi nào?

— Chối tài thật. Anh bảo anh là người Miến, thương gia Miến, song trong thông hành, anh lại là người Nam Việt. Anh tẻ ghê. Nói đùa anh mừng, trước kia em đã sống ở Saigon. Saigon tuy nhỏ nhưng đẹp hơn Mani nhiều. Chừng nào qua Saigon, em sẽ đi chơi dọc bờ sông với anh, rồi hai đứa mình lái xe ra bãi biển chơi. Nếu em có tiền, em sẽ mời anh lên Đà Lạt. Đà Lạt còn đẹp gấp hai Baghiô, anh đồng ý không?